# Το Νυμφώνα Σου βλέπω, Σωτήρ μου... (Μάρω Σιδέρη)

**Categories :** ΘΕΟΛΟΓΙΑ

**Date :** 10 Απριλίου, 2017

Πόση ταπείνωση κι απόγνωση κι επιθυμία πηγάζουν απ' αυτά τα λόγια… και συνάμα πόση έμπνευση και σοφία: Το Παλάτι του γάμου βλέπω, Σωτήρ μου, στολισμένο μα εγώ δεν έχω κατάλληλο ένδυμα για να περάσω μέσα… φώτισέ μου τη στολή της ψυχής…

Τη στολή της ψυχής… πόσες περιπέτειες θα είχαμε αποφύγει αν τούτος ο λαός είχε φροντίσει να κρατήσει φωτισμένη τη στολή της ψυχής, τη γνώση, την καλοσύνη, την ταπείνωση, τη μπέσα, την αναζήτηση, την πνευματικότητα… Πόσες προδοσίες θα είχαμε προβλέψει, από πόσους ανθέλληνες, μισάνθρωπους και αλαζόνες ηγέτες θα είχαμε γλιτώσει, πόσες δυνάμεις θα είχαμε για να αντιμετωπίσουμε τα δύσκολα… Μια πατρίδα λουσμένη στο φως να ζει στο σκοτάδι, μια κοινωνία γεμάτη χάρες να βιώνει κατάρες, άνθρωποι γεμάτοι ταλέντα να τιμωρούμαστε για όσα ως άφρονες χάσαμε και για όσα ως θύματα μας έκλεψαν…

Σαν ερινύα φτάνει αυτό το τροπάριο στα αυτιά μας σ' αυτή τη συγκυρία… γιατί οι ψυχές και οι καρδιές και οι σκέψεις μας δεν έχουν φως… έχουν μόνο φόβο… Αλίμονο για μας δεν είναι μόνο που το ένδυμα δεν είναι κατάλληλο… είναι που εμείς τον κεκοσμημένο Νυμφώνα δε μπορούμε πια να διακρίνουμε… ακόμα κι αυτή τη μια χαρά που έγινε έμπνευση για τον υμνωδό, εμείς την έχουμε εδώ και καιρό απωλέσει… ούτε ένδυμα κατάλληλο έχουμε, ούτε φωνή για ικεσία, ούτε πυξίδα για να βρούμε το δρόμο: κακοντυμένοι και χαμένοι, ρακένδυτοι και ηθελημένα τυφλοί πιανόμαστε ακόμα από τον πρώτο που θα μας φωνάξει σαν ντελάλης «Εδώ ο καλός σωτήρας… εδώ το καλό φως». Πιανόμαστε κι ας ξέρουμε μέσα μας ότι χωρίς φωτεινή ψυχή και χωρίς αληθινή, καθάρια ανθρωπιά, σωτηρία δεν έρχεται…

Ερινύα έγινε τούτο το τροπάριο, μα είναι η Ερινύα που προσαρμόζει τον ύμνο και τον κάνει ακόμα πιο συγκλονιστικό, ακόμα πιο παρακλητικό, κι ίσως, ίσως, ακόμα πιο σωτήριο. Είναι που η δική μας σωτηρία δε θα ξεκινήσει σαν καθαρίσει το ένδυμα, αλλά πιο νωρίς. Η σωτηρία θα ξεκινήσει από τη στιγμή που δειλά θα διακρίνουμε το στολισμένο παλάτι… Τον Νυμφώνα Σου ου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον… και ένδυμα ουκ έχω ίνα εισέλθω εν αυτώ: Λάμπρυνόν μου την στολήν της ψυχής, Φωτοδότα, και σώσον με…

Έτσι λένε οι παραδόσεις των Ελλήνων –εκείνων των μακρινών και φωτισμένων– ότι

σώζεται ο άνθρωπος: ο βασανισμός του από τις Ερινύες και το κλάμα του, προκαλεί τον Ουρανό, τη Σοφία και το Φως... έτσι έρχεται η δίκη και τελικά η λύτρωση...

*(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)*